

ת"פ 653/11/14 - מדינת ישראל נגד ב ג'

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 653-11-14 מדינת ישראל נ' ג'(עציר)

בפני
בעניין: כב' השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד חגי פליישמן

המאשימה

נגד

ב ג'

הנאשם

ע"י עו"ד חגית רייזמן

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן ובו ששה אישומים בעבירות תקיפת בת זוג, כליאת שוא, תקיפת קטין ואיומים. זאת במסגרת הסדר דינוי אשר כלל תיקוני כתב אישום ומחיקת אישומים, ללא הסכמה בענין העונש.

ואלו עובדות האישומים בהם הודה הנאשם:

האישום הראשון

ביום 28.10.14 בשעות הבוקר התגלע ויכוח בין הנאשם לרעייתו (להלן: **המתלוננת**), בעת שהיו בביתם. במהלך הויכוח הכה הנאשם את המתלוננת בעורף ונעל את דלת הבית במפתח, וכך לא אפשר למתלוננת לצאת. כתוצאה מהמכה נגרמו למתלוננת סימנים אדומים בעורף.

בשל מעשיו אלו הורשע הנאשם בתקיפת בת זוג וכליאת שוא.

האישום השלישי

בסמוך לחודש ספטמבר 2014 התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, ואגב כך החזיק הנאשם בידיו את בתו התינוקת, שהיתה כבת ששה חודשים. במהלך הויכוח שכבה המתלוננת על מיטה והנאשם זרק את התינוקת על המיטה, לכיוון בטנה של המתלוננת, וראשה של התינוקת נחבט במתלוננת.

בשל מעשיו אלו הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת קטין על ידי אחראי.

האישום הרביעי

ביום 26.5.14 בשעות הבוקר, התנהל ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע סרובו של הנאשם לתת למתלוננת כסף על

מנת שתקנה מזון לבתם התינוקת, שהיתה אז כבת חודש.

המתלוננת התחננה בפני הנאשם שיתן לה כסף והתקרבה אליו. הנאשם בתגובה הדף את המתלוננת ובעט בה. המתלוננת שבה והתקרבה אל הנאשם על מנת לקחת ממנו כסף, והנאשם שב ובעט בה - והדבר חזר על עצמו מספר פעמים.

בשל מעשיו אלו הורשע הנאשם במספר עבירות של תקיפת בת זוג.

האישום החמישי

במועד לא ידוע הכה הנאשם את המתלוננת בצלעותיה במכת אגרוף. בשל כך הורשע בתקיפת בת זוג.

האישום השביעי

במועד לא ידוע בעת שהיתה המתלוננת בהריון (כלומר לכל המוקדם בסוף שנת 2013), פנה הנאשם אל המתלוננת, אך זו לא השיבה לו. בתגובה סטר הנאשם למתלוננת בפניה וכתוצאה נגרם לה סימן אדום בפניה. בשל כך הורשע בתקיפת בת זוג.

האישום השמיני

במספר מועדים שונים איים הנאשם על המתלוננת כי לא ייתן לה לעזוב אותו, וכי ירצח אותה ויבתר את גופתה לחתיכות קטנות, אותן יזרוק מחלון הבית. בשל כך הורשע הנאשם בעבירת איומים.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה ביקש להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל, לריצוי ממש. בטיעונו שם דגש על חומרת העבירות ופגיעתן במתלוננת.

ב"כ הנאשם שמה דגש על הודאתו וחרטתו וכן על המלצת שירות המבחן. לאור אלו עתרה לשלב את הנאשם בהליך טיפולי, תוך הסתפקות ימי מעצרו.

מתחם העונש ההולם - אישומים 1, 5, 6 ו- 8

חומרת מעשיו של הנאשם ברורה ורבה. הנאשם הרגיל עצמו לנהוג באלימות כלפי אשתו - המתלוננת. אמנם בחינה של כל אחד מן האישומים מגלה אלימות שאינה ברף הגבוה ושלא גרמה לחבלות ממשיות, אך הצטברותם של המקרים מלמדת, כי מדובר בדפוס קבוע של השלטת משטר אלימות בבית המשפחה. מדובר במקרים שונים ומובחנים זה מזה, אשר בוצעו לאורך זמן, במסגרת התא המשפחתי, והופנו כלפי אשת הנאשם. עיקר הפגיעה במתלוננת אינו המכאוב הגופני אשר נגרם לה, אלא תחושות חוסר הביטחון, ההשפלה והפחד אשר ליוו אותה לאורך חייה עם הנאשם.

חומרת המעשים היא בהצטברותם זה לזה ובהפיכת בית המשפחה - המקום בו אמור אדם להרגיש שלוה וביטחון בחיק משפחתו - לזירת אלימות ופחד. לפיכך, ראיתי לקבוע מתחם עונש הולם אחד לרצף מעשיו של הנאשם, מושא אישומים אלו. מתחם העונש יבטא את הפסול שבמעשיו של הנאשם והפגיעה אשר נגרמה למתלוננת כתוצאה מהם, והוא נע בין

מספר חודשי מאסר בפועל, לריצוי ממש, ועד שנתיים מאסר.

מתחם העונש ההולם - אישום שלישי

הנאשם הורשע בכך שבמהלך ויכוח עם המתלוננת השליך לעברה את בתם התינוקת שהיתה אז בת חצי שנה, וראשה נחבט במתלוננת.

קשה לתאר כי אדם יעשה שימוש בתינוקת בת ששה חודשים על מנת לתקוף באמצעותה אדם אחר, כאילו היתה חפץ דומם. קשה עוד יותר להעלות על הדעת כי אדם יעשה כן בבתו שלו - בשר מבשרו. מדובר בהתנהגות מזעזעת, שלא לומר יותר מכך. אדם שכך נוהג בבתו מעיד על עצמו, כי הוא נעדר כל מעצור נורמטיבי או רגש הורי. כתב האישום אינו מפרט האם נגרמו לתינוקת חבלות מהמעשה, ועל כן אצא מהנחה כי למרבה המזל הארוע הסתיים ללא נזקים של ממש. עם זאת, אין בכך להקהות מחומרת המעשה, החורג במידה ניכרת מיתר מעשיו של הנאשם. אוסיף על כך, כי בנקל יכול היה הארוע להסתיים בנזקים קשים לתינוקת.

מתחם העונש ההולם את המעשה הוא מאסר בפועל לתקופה שבין שנה וחצי ועד שלוש שנים.

מתחם העונש ההולם - אישום רביעי

אשתו של הנאשם בקשה ממנו כסף על מנת לקנות אוכל לבתם התינוקת, שהיתה אז בת חודש. משסרב -התחננה אליו - כפי שכל אם במצבה היתה עושה. בתגובה הדף אותה הנאשם ובעט בה. מששבה המתלוננת והתחננה בפני הנאשם שיתן לה כסף על מנת לקנות אוכל לבתם התינוקת, שב הנאשם ובעט במתלוננת, וחזר על מעשיו מספר פעמים ברצף.

גם ארוע זה חמור במידה ניכרת מיתר מעשיו של הנאשם. מעבר לאלימות הגופנית והכלכלית שהפעיל על המתלוננת, הארוע מלמד על רצונו של הנאשם להרע למתלוננת ולתינוקת, תוך התעלמות מחובותיו כהורה - או כאדם. קשה להעלות על הדעת אב, אשר מונע מאשתו כסף על מנת לקנות אוכל לבתו התינוקת - ועוד מעניש את אשתו באלימות על דאגתה לצרכיה של בתם. הדבר חותר תחת ערכים אנושיים בסיסיים ומלמד על העדר מעצורים או תובנה בסיסית למשמעות היותו אב לילדה.

מתחם העונש ההולם את המעשה הוא מאסר בפועל לתקופה שבין שנה לשנתיים וחצי.

נתונים אשר אינם קשורים בעבירה

הנאשם יליד 1989. אין לחובתו הרשעות קודמות. לפני מעצרו עבר כמאבטח. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם נולד וגדל בצרפת ועלה לישראל בהיותו בן 18. משפחתו חיה בצרפת והנאשם אינו בקשר עמה.

בכל הנוגע לעבירות עולה, כי הנאשם אמנם מודה בהן ומקבל עליהן אחריות מסוימת, אך שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו מודע לחומרת מעשיו ולעומק הפגיעה במתלוננת. בתסקיר מיום 11.3.15 העריך שירות המבחן, כי לנאשם נטיות אלימות, קושי ממשי בהבעת אמפתיה לאחר וקיים סיכון גבוה מאוד כי יבצע עבירות אלימות, אם ישוחרר למסגרת שאינה סגורה. עוד עלה מהתסקיר, כי המתלוננת שוהה כיום במעון לנשים מוכות בשל פחדה מהנאשם.

בתסקיר נוסף שהתקבל ביום 30.4.15 עלה, כי הנאשם הביע רצון עז להשתלב בתכנית שיקומית ועל כן הופנה לראיון

בבית נועם. בראיון שם מזער את חומרת מעשיו וניסה לתלות את האחריות להתנהגותו במתלוננת. עם זאת, להערכת גורמי הטיפול בבית נועם, קיימת אצל הנאשם "תובנה ראשונית לגבי דפוסי התנהגותו ומקורם".

שירות המבחן המליץ לשחרר את המשיב ממעצרו לשם שילובו בתכנית טיפולית בבית נועם, אשר כוללת שלב ראשון, אינטנסיבי הנמשך כחודש במסגרת סגורה, ולאחריו מספר חודשים בהם אמור להמציא הנאשם במסגרת חופשית יותר.

שירות המבחן ציין, כי קיים פער בין הצהרותיו המילוליות של הנאשם בדבר רצונו לקבל טיפול ובין הבנתו הממשית את חומרת מעשיו. כמו כן השירות ציין כי הוא צופה שהנאשם יתקשה לקבל את הכללים במסגרת הטיפולית, אך להערכתו "יתכן" שההליך הטיפולי יפחית את מסוכנותו של הנאשם.

דין והכרעה

לאחר שנתתי דעתי לנסיבות הענין וטעוני הצדדים, לא ראיתי להורות על שחרורו של הנאשם בשלב זה לצורך טיפול בבית נועם, אלא לגזור את דינו ולהשית עליו עונש ההולם את מעשיו.

אכן, בית המשפט רשאי להעדיף את האינטרס השיקומי של נאשם על פני גזירת עונש ההולם את חומרת מעשיו, אך ניתן לעשות כן רק במקרה בו קיים סיכוי ממשי כי נאשם ישתקם, ולא ניתן לעשות זאת במקרה בו מעשיו של נאשם הם בעלי חומרה יתרה.

ראשית אומר, כי המלצתו של שירות המבחן והערכתו את סיכויי הצלחת ההליך השיקומי, מסוייגים מאוד. השירות רואה פער משמעותי בין הצהרותיו המילוליות של הנאשם בדבר רצונו לקבל טיפול ובין העדר הפנמתו את הפסול שבמעשיו. בנסיבות אלו, קשה לומר שסיכויי הצלחתו של הליך שיקומי נראים גבוהים.

כמו כן, מעשיו של הנאשם, בעיקר המעשים מושא האישומים השלישי והרביעי, הם בעלי חומרה יתרה, ולא ראיתי כי ניתן להמנע מלהטיל בגינם עונש הולם, לצורך שיקומו של הנאשם - וזאת אף אם סיכויי השיקום היו גבוהים במידה ניכרת.

שיקול נוסף הוא, כי הערכת שירות המבחן בתסקיר מיום 11.3.15, כי קיים סיכון גבוה מאוד להישנות פגיעה במתלוננת או באחרים מצידו של הנאשם, נראית לי מעוגנת היטב בעובדות המקרה ובנסיוב החיים. כיום המתלוננת חיה בפחד מפניו של הנאשם ונמצאת במעון לנשים מוכות. לא ראיתי כי חלופת המעצר המוצעת, קרי שהיה בבית נועם או בפיקוח חברו של הנאשם, יש בה להשיג את מטרות המעצר. גם לא ראיתי כי על מנת לתת לנאשם הזדמנות להליך טיפולי אשר "יתכן" ויסייע לו, יש להעמיד את המתלוננת בסכנה של פגיעה חוזרת, או לגרום לה להמשיך לשהות במעון לנשים מוכות, בשל פחדה - המוצדק - מהנאשם.

לצד כל אלה אומר, כי אם כן הנאשם ברצונו לעבור טיפול, קיימות אפשרויות לכך גם במסגרת ריצוי מאסר, ויש לקוות כי תמצא מסגרת מתאימה לכך.

לאחר שנתתי דעתי לנסיבות הענין, ובהן הודאת הנאשם במיוחס לו, נסיבותיו האישיות ורצונו לעבור טיפול, ראיתי להשית על הנאשם עונש הנמצא בצידו הנמוך של כל אחד מן המתחמים קבעתי, גם אם לא בתחתית המתחם, תוך חפיפה משמעותית בין העונשים. מנגד, ראיתי להשית על הנאשם מאסר מותנה מכביד, על מנת להרתיעו מלשוב ולעבור עבירות דומות לאחר שחרורו.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. עשרים ושבעה חודשי מאסר בפועל שמנינם מיום המעצר, _____
- ב. שמונה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. חמישה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות שהיא עוון, לרבות איומים אך למעט היזק לרכוש, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ד. פיצוי למתלוננת אבישג ג'ורנו בסך 10,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.9.15.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ח אייר תשע"ה, 07 מאי 2015, במעמד הצדדים.